

Urunk megkeresztelkedése

Bevezetés

A mai vasárnap, Jézus Krisztus megkeresztelkedésének az ünnepe. Ez az ünnep jelzi a karácsonyi idő végét és egyben első vasárnapja az évközi időnek. Jézus Krisztus a mai nap liturgiájában már úgy áll előttünk, mint 30 éves felnőtt, frissen nagykorúvá lett fiatalember, érett a közszereplésre, arra, hogy elkezdje küldetését: tanítani, csodákat művelni, szenvedni s meghalni az emberiségért. Ennek a küldetésének teljesítésére avatja fel őt a Lélek a megkeresztelkedésekor. Jézus megkeresztelkedéséről hallva, gondolunk e mi a saját megkereszteltetésünkre. És arra, hogyan is teljesítjük mi az ebből fakadó kötelességeinket?

Kirie litánia

Jézus Krisztus! Te sorsközöséget vállaltál velünk, amikor beálltál a megkeresztelkedők közé. Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus! Te magadra vetted bűneinket. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Te megszabadítasz bűneinktől. Uram, irgalmazz!

Evangelium után

Jézus megkeresztelkedése komoly gondolatokat ébreszt az egyszerű hívőben is. Mindjárt a keresztséggel kapcsolatban. Mit is jelentett a keresztség Keresztelő Szent János idejében? Etimológiailag *bemerítést*. Tehát etimológiailag és teológiailag semmi kapcsolata nem volt a kereszttel, a keresztfával, de Jézus kereszthalálával sem.

A zsidó ember felfogásában nemcsak azt jelentette, hogy bizonyos megtisztulási folyamaton ment át – mint ahogy a víz magában is tisztít – hanem az alá merült emberben megölte a bűnt, miként a gyógyszer a beteg emberben a betegséget okozó vírust. És mikor ismét felbukant a víz alól, akkor már egy megtisztult ember mehetett ki a partra. Ebben a bemerítésben, keresztségben tehát egy többlet volt a tisztálkodási rituáléval szemben, ami az alapja volt Keresztelő János bűnbánatra való hívogatásának.

Aztán ott vannak a *további kérdések*.

Vajon Jézus és Keresztelő János *először látták egymást*, vagy már korábban is? - Vajon Jézus *miért döntött úgy*, hogy megkeresztelkedik Jánosnál a Jordánban? - Vajon *mit élt át Jézus és János* a keresztelkedés kapcsán?

Amennyiben erre a három kérdésre válaszolni akarunk, akkor alaposan felül kell vizsgálni Bibliáolvasó szemléletünket. Vajon melyik a helyes? Ezt a történetet pusztán történész szemével olvasni, - vagy teológus szemével kell olvasni.

Más szavakkal ez az elbeszélés egy epizód, két ember találkozásának a krónikája, - vagy a találkozás jelentőségének teológiai kiértékelésével állunk szembe? Akik ezt a kérdést felteszik, gyakorta egymás ellen játszzák ki, a történeti és a teológiai szempontokat. - A történeti elemzésbe nem fér bele az isteni hang, a galamb képében leereszkedő Szentlélek, mert ezeknek ez esetben csak szimbolikus jelentőségük lehet.

- A teológiai szempontú elemzés pedig, gyakorta nem foglalkozik a megtörtént esemény *történeti hitelével*, mert csak a tanítás szimbólumaiknak megfejtésére koncentrálnak.

Régi igazság a felismeréseknek és a gondolatoknak is *van történelmi idejük*, csak nehezebb bizonyítani a gondolatok történetiségét, mint a tényekét. Biztosak lehetünk abban, hogy **Keresztelő János** és **Jézus** nem először találkozott egymással. - Működésük idejét különbözően írják le az evangéliumok, de János apostol tudósítása látszik leginkább történetileg hitelesnek, miszerint nyilvános működésüknek volt párhuzamos periódusa is. Keresztelő szavait idézve: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.”

Ebben a közös működésben azonban *ennek a találkozásnak kulcsfontosságú szerepe van*. Mert sorszerűen fogalmazzák meg a keresztelkedés tényét. „*Neked kellene engem megkeresztelned és Te jössz hozzám*” Mondja János Jézusnak. És a jézusi válaszcavak: „*Úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami igazságos.*” Ez a jézusi válasz, együttműködésre hívja fel a vonakodó Jánost.

Jézus ismerte a korában elterjedt messiási eszmének változatait. Az akkori elképzelések szerint a Messiás király, harcos szabadító, próféta és pap. **Jézus elfogadja a messiási címet és küldetést, annak minden nehéz feladatával együtt, de nem fogadja el a korabeli ismert Messiásértelmezéseket.**

Jézus a megkeresztelkedése révén egy oldalra kerül a bűnösökkel. A megváltó messiás, nem fel-

sőbbrendűségének hangsúlyozásával kezdi meg nyilvános működését, hanem a bűnösökkel érzett szolidaritás kinyilvánításával.

Jézus először néz szembe sorsával. Vállalja a bűnösökkel való sorsközösséget, és az abból fakadó minden következményt, végsősoron megváltásunkat. - Keresztelő János előtt pedig először sejlik fel a kortárs próféta, a Názáreti igazi énje.

Keresztelő János nehezen tudta elképzelni, hogy Jézus a megváltást úgy gondolta el, hogy kézen fogja a bűnös embert és vele teljes szolidaritást vállalva, vezeti ki a bűnből. Még halála előtt is ezért tudakolja követein keresztül Jézustól: „*Te vagy-e az eljövendő*”

Jézusnak szüksége volt arra, hogy szolidáris legyen velünk, emberekkel, azért hogy tudja, mik vagyunk, s mitől kell, hogy megszabadítson bennünket.

Ugyanígy szükséges, hogy mi is szolidárisak legyünk a szerencsétlen sorsú testvéreinkkel, honfitársainkkal, hogy jobb sorshoz és üdvösséghez juttathassuk őket.

Amen.

Hiszekegy helyett

Jézus megkeresztelkedésének ünnepén, hálás szívvel gondoljunk vissza arra a napra, amikor újjászülettünk vízből és Szentlélekből! Amikor keresztények, Jézus testvérei s Isten gyermekei lettünk! Legyen hála, hogy mindezidáig azok is maradtunk, azok is vagyunk. Élünk mindig ennek a tudatával, Isten gyermekeihez méltóan. - *Újítsuk meg keresztségi fogadalmunkat!*

Keresztségi fogadalom megújítása

Jézus megkeresztelkedésének ünnepén, hálás szívvel gondoljunk vissza arra a napra, amikor újjászülettünk vízből és Szentlélekből! Amikor keresztények, Jézus testvérei s Isten gyermekei lettünk! Legyen hála, hogy mindezidáig azok is vagyunk. Élünk mindig ennek a tudatával, Isten gyermekeihez méltóan.

Újítsuk meg hát keresztségi fogadásunkat, megkérdezem:

Pap: Ellene mondotok-e az öröögnek?

Nép: Ellene mondunk.

Pap: Es minden cselekedetének?

Nép: Ellene mondunk.

Pap: És minden csábításának?

Nép: Ellene mondunk.

Azután így folytatja a pap:

Pap: Hisztek-e a mindenható Atyaistenben, a menny és a föld teremőjében?

Nép: Hiszünk.

Pap: Hisztek-e Jézus Krisztusban, az ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki Szűz Máriától született, meghalt és eltemették, de föltámadt a halálból, és dicsőségesen uralkodik az Atya jobbján?

Nép: Hiszünk.

Pap: Hisztek-e a Szentlélekben, a katolikus Anyaszentegyházban, a szentek közösségében, a bűnök bocsánatában, a test föltámadásában és az örök életben?

Nép: Hiszünk.

Pap ezután így fejezi be:

A mindenható Atyaisten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki új életet adott nekünk a vízből és Szentlélekből, és megbocsátotta bűneinket, őrizzen meg minket kegyelmével a mi Urunk, Jézus Krisztusban az örök életre.

A nép: **Amen.**

A pap meghinti a népet a megáldott vízzel

(F.F.)